

El mar de les ombres

El capelladí Joan Pinyol, un dels actius més valuosos del col·lectiu Narradors Centrals, acaba de publicar *El mar de les ombres* (Onada Edicions). Es tracta d'una novel·la d'aventures de tall clàssic, amb unitat de temps —el que durava un viatge amb vaixell entre Barcelona i Buenos Aires l'any 1909— i espai —el vapor Reina Maria Cristina, de la Companyia Transatlàntica. El Miquel, el protagonista, és un jove que, com tants altres, ha estat mobilitzat pel govern d'Antoni Maura per anar a la guerra de Rif. És, sobretot, un noi que estima la vida i fuig de la mort. Quan tot just comencen els aldarulls que posaran Barcelona potes enlaire en el que acabarà recordant-se com la Setmana Tràgica, el Miquel evita que l'embarquin cap a la Guerra del Marroc i puja a bord del Reina Maria Cristina. A partir d'aquí, la història es va farcint amb tots els ingredients d'un bon relat d'acció trepidant: misteris que no es desvelen fins al final, un grapat important de morts, un heroi de cor noble i en perill constant, un dolent molt dolent —la maldat personificada, vaja—; una història d'amor inevitable i imprescindible, un viatge ple de contratemps i dificultats...

Pinyol, a més, s'ha documentat bé per escriure aquesta novel·la —que va inspirar-li la peripècia real d'un germà del seu avi, que als 19 anys també es va embarcar cap a Buenos Aires— i troba el moment per fer una pausa i explicar la història dels atlants, les tribulacions del poeta Verdaguer, les injustícies socials de l'època o, fins i tot, per fer una irònica referència al transatlàntic més famós de la història, el Titànic, que aleshores s'estava construint.

I tot plegat és amanit amb un llenguatge efectiu, que resulta assequible al lector jove, i que, al mateix temps, aporta moments d'una gran efectivitat expressiva, com ara quan defineix el caràcter d'un personatge i diu que era «eixut com un cràter de lluna», o quan assegura que un avi ha de portar «el passat a les orelles del present per la via de les paraules emocionades», o quan, amb ressons de Guimerà, diu que «els desitjos són com la ratlla on es besen el cel i el mar».

Il·lustració d'Erques Torres